

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4To/1/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015898787
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015898787.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Gabriely Šimonovej, v trestnej veci proti obžalovanému D. V. pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. októbra 2014, sp. zn. 1 T 11/98, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24. novembra 2015 v Bratislave, takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 napadnutý rozsudok sa z r u š u j e vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 obžalovaný D. V. sa o d s u d z u j e podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 sa obžalovaný pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 z r u š u j e sa trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2009, sp. zn. 6 T 70/2009 vo výroku o treste, ako aj rozsudok Okresného súdu v Trnave z 2. decembra 2014, sp. zn. 1 T 124/2006 vo výroku o treste, a súčasne sa z r u š u j ú aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave bol obžalovaný D. V. uznaný za vinného pod bodom 1/ zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. zák.) a pod bodmi 2/ až 4/ zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 06.09. 1991 a 15.11. 1991 v J. a v V. vylákal od súkromného podnikateľa L. V. bezprostredne po

tom, čo mu W. poskytla krátkodobé úvery, v prvom prípade 24 000 000 Kčs (796 654,05 eur) a v druhom prípade 10 000 000 Kčs (331 939,16 eur), uvedené sumy v hotovosti, predstierajúc, že ich ako súkromný podnikateľ použije na vopred dohodnuté investície v rámci svojich obchodných aktivít s firmou N., pri rekonštrukcii M. doposiaľ nevrátil a takto získané finančné prostriedky použil pre svoje osobné potreby, čím spôsobil poškodenému L. V.kodu v sume 34 000 000 Kčs (1 128 593,24 eur),

2/ presne nezisteného dňa v júni 1992 v V., vylákal od súkromného podnikateľa RNDr. G. B. z prostriedkov poskytnutých mu X. na nákup špeciálnych farieb sumu 41 000 000 Kčs (1 360 950,67 eur) pod zámienkou, že má výhodnejšie obchodné styky a môže mu zabezpečiť špeciálne komponenty na výrobu farieb V. a V., tieto nezabezpečil, pretože takéto možnosti nemal, prevzaté peniaze v určenej lehote, ani doposiaľ nevrátil, čím RNDr. G. B. spôsobil škodu 41 000 000 Kčs (1 360 950,67 eur),

3/ v auguste 1992 v V., vylákal od súkromného podnikateľa Ing. G. F. z finančných prostriedkov získaných úverom z X., pobočka E. dňa 10.08. 1992 na nákup cigariet sumu 50 000 000 Kčs, predstierajúc, že ako súkromný podnikateľ má výhodné obchodné styky a môže zadovážiť po 25 Kčs (0,83 eur) za kus cigarety U., cigarety nezadovážil, pretože takéto možnosti nemal, prevzatú sumu v určenej lehote do 01.11. 1992, ani doposiaľ nevrátil, použil ich pre svoje osobné účely, čím poškodil Ing. G. F. o 50 000 000 Kčs (1 659 695,94 eur),

4/ v čase od polovice augusta 1992 do 26. augusta 1992, v V. vylákal od súkromného podnikateľa Ing. T. V. krátkodobú pôžičku vo výške 17 960 000 Kčs (596 162,78 eur) splatnú do 28.08. 1992, predstierajúc, že túto potrebuje ako súkromný podnikateľ na bližšie neurčenú výhodnú podnikateľskú transakciu v rozsahu 30 000 000 Kčs (995 817,57 eur), prevzaté peniaze v určenej lehote, ani doposiaľ nevrátil, použil ich na svoje osobné potreby, čím spôsobil poškodenému Ing. T. V.kodu 17 960 000 Kčs (596 162,78 eur).

Krajský súd za tieto trestné činy podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému D. V. uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. zaradil do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. súd zároveň zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2009, sp. zn. 6 T 70/2009, a súčasne boli zrušené aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tento výrok nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo, stratili podklad.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len Tr. por.) krajský súd zaviazal obžalovaného k povinnosti na náhradu škody poškodeným R. V., rod. M. vo výške 1.128.593,24 eur, RNDr. G. B.kodu vo výške 1.360.950,67 eur, K. F.kodu vo výške 1.659.695,94 eur, a Ing. T. V.kodu vo výške 596.162,78 eur.

Poškodeného RNDr. G. B. podľa § 229 ods. 2 Tr. por. súd so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie obžalovaný D. V..

V jeho písomnom odôvodnení podanom prostredníctvom obhajcu napadol výrok o vine a treste. Výjadril názor, že výsledky dokazovania nepreukázali jeho vinu, ale naopak, ju vyvracajú.

Ku skutkom v bodoch 1/ a 3/ napadnutého rozsudku uviedol, že „ide o typické úverové podvody, ktorých sa dopustili tzv. poškodení L. V., G. B. a G. F., ktorí podvodným spôsobom vylákali od bánk úvery v hodnote desiatok miliónov korún“, pričom tieto finančné prostriedky nepoužili na určený účel. Išlo o organizovanú, dobre premyslenú činnosť celej skupiny osôb, ktorej cieľom bolo vylákať od bánk úvery. On sám sa na tejto činnosti nijako nepodieľal. Nie je pravdou tvrdenie, že peniaze získané úvermi mal od menovaných osôb vylákať a použiť pre svoju potrebu, resp. sľubovať, že peniaze po zhodnotení vráti. Prezentoval názor, že za podvodné úvery mali niesť trestnú zodpovednosť priamo dlžníci, čo sa

naplnilo len u G. B., ktorý je trestne stíhaný pre podvodné vylákание úveru.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 4/ odvolateľ uviedol, že síce nepoprel, že finančné prostriedky od Ing. T. V. prevzal, avšak tieto si neponechal, ale celú sumu odovzdal E. I., ktorý sa zaviazal, že za tieto peniaze zadováži americké doláre. Tento prísľub však menovaný nespĺnil a peniaze nevrátil.

Z uvedených dôvodov obžalovaný tvrdil, že jeho vina ani v jednom bode preukázaná nepochybne a objektívne nebola, a preto navrhol, aby bol spod obžaloby podľa § 226 písm. c/ Tr. por. v celom rozsahu oslobodený. Alternatívne pre prípad, ak by sa Najvyšší súd Slovenskej republiky s uvedeným návrhom nestotožnil, navrhol, aby mu uložil súhrnný trest za použitia ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 pod dolnou hranicou trestnej sadzby a to vo výmere 2 (dva) roky a 9 (deväť) mesiacov, po ktorú dobu bol vo výkone väzby.

Na odôvodnenie alternatívneho návrhu obžalovaný uviedol, že mimoriadnymi okolnosťami prípadu v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je skutočnosť, že trestné stíhanie trvá neprimerane dlhú dobu, keďže už prebieha viac ako 21 rokov a v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva č. 43478/2010 zo 7. marca 2014, na základe ktorého došlo k tzv. priateľskému urovnaniu medzi ním a Slovenskou republikou. V zmysle tohto rozhodnutia mu Slovenská republika nahradila peňažné a nepeňažné škody súvisiace s neprimeranými prieťahmi v konaní.

V danej súvislosti obžalovaný poukázal aj na svoje mimoriadne pomery spočívajúce podľa jeho názoru v jeho veku a zlom zdravotnom stave, keďže trpí na viaceré závažné život ohrozujúce ochorenia.

S poukazom na uvedené okolnosti obžalovaný navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil, a aby ho v celom rozsahu spod obžaloby oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por., alebo alternatívne v prípade uznania jeho viny, aby zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 33 (tridsaťtri) mesiacov so zaradením pre jeho výkon do I. (prvej) nápravnovúchovnej skupiny.

Zástupkyňa generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že napadnutý rozsudok považuje vo všetkých jeho výrokoch, s výnimkou výroku o treste, za zákonný a správny. Zo zreteľom na rozsudok Okresného súdu Trnava z 2. decembra 2014, sp. zn. 1 T 124/2006 navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, aj vo vzťahu k tomuto rozsudku, so zaradením pre výkon trestu do I. (prvej) nápravnovúchovnej skupiny.

Pretože obžaloba na obžalovaného D. V. bola podaná 3. septembra 1997, t.j. pred 1. januárom 2006, najvyšší súd v súlade s § 564 ods. 4 Tr. por. konanie o odvolaní obžalovaného vykonal podľa Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005. Na podklade § 254 ods. 1 Tr. zák. preto preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, prihliadnuc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že krajský súd, pokiaľ ide o výrok o vine obžalovaného, rozhodol správne v súlade so zákonom a výsledkami vykonaného dokazovania.

Krajský súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil, a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

V odôvodnení napadnutého rozsudku potom krajský súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona o otázke viny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho

súdu predmetné skutky pod bodmi 1/ až 4/ napadnutého rozsudku sa stali tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd, a tieto skutky nepochybne spáchal obžalovaný D. V..

Najvyšší súd neakceptoval odvolacie námietky obžalovaného, pretože vykonané dôkazy poskytujú spoľahlivý podklad pre záver o jeho vine v rozsahu tak, ako bol ustálený napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Bratislave.

Vo vzťahu ku skutku v bode 1/ napadnutého rozsudku treba uviesť nasledovné:

Z výsledkov vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva záver, že obžalovaný vylákal a prevzal od poškodeného L. V. finančné čiastky v celkovej hodnote 34 000 000 Kčs (1 128 593,24 eur) pod zámienkou, že ich ako súkromný podnikateľ použije na dohodnuté investície, čo ale neurobil, peniaze použil pre vlastné potreby a doposiaľ ich nevrátil. Usvedčujúca výpoveď poškodeného L. V. v tejto časti plne korešponduje s výpoveďami svedkov Ing. T. V., E. N. a L. F. a v tomto smere nemá odvolací súd žiadne pochybnosti o vine obžalovaného.

Rovnako Najvyšší súd Slovenskej republiky nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný D. V. sa dopustil podvodného konania aj vo vzťahu k poškodeným RNDr. G. B., Ing. G. F. a Ing. T. V. tak, ako to správne ustálil krajský súd pod bodmi 2/ až 4/ napadnutého rozsudku. V tomto smere bolo vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchom samotných poškodených, svedkov E. N., L. F., X. U., JUDr. U. X., E. I., Ing. V. P., G. U., ktorí jednoznačne a nepochybne preukázali podvodné konanie obžalovaného.

Významnými dôkazmi usvedčujúcimi obžalovaného je aj celý rad listinných dôkazov zadokumentovaných v trestnom spise, najmä písomné vyjadrenie riaditeľa spoločnosti N. z 13. novembra 1992, potvrdenie Obchodného registra Obvodného súdu Bratislava I zo 16. júla 1992 (vločka č. XXXX), list Dr. Y. V., výpis z účtu D. V. vedeného v Z., zmluvy o pôžičke s poškodenými RNDr. G. B. a Ing. G. F., čestné prehlásenie o prevzatí peňazí od poškodeného L. V., odborné závery grafologickej expertízy KEÚ PZ Bratislava, ako aj dohoda o vysporiadaní finančných vzťahov a o prevzatí dlhu s poškodenými L. V., RNDr. G. B. a Ing. G. F..

Výsledkami dokazovania bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný predstierajúc, že ako súkromný podnikateľ, ktorý má výhodné obchodné kontakty a vyvíja rôzne úspešné podnikateľské aktivity, vylákal od menovaných poškodených vysoké finančné čiastky v celkovej výške v tom čase 108 960 000 Kčs, ktorá suma v súčasnej dobe predstavuje čiastku 3 616 773,39 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky hlavne z týchto dôvodov, na základe vyššie uvedených okolností, nemal pochybnosti o správnosti zisteného skutkového stavu. Zo všetkých týchto dôkazov možno, aj podľa názoru odvolacieho súdu, vyvodiť jediný a spoľahlivý záver, že predmetné skutky sa stali tak, ako to správne ustálil krajský súd vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. Preto najvyšší súd, s prihliadnutím na vyššie uvedené okolnosti, nepovažoval odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým záverom o vine za opodstatnené a dôvodné. Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a náležite vysporiadal s obhajobou obžalovaného, pričom treba z hľadiska odvolacieho súdu uviesť, že jeho obhajoba prednášaná v rámci celého trestného konania spočívajúca v tvrdení, že sa predmetných trestných činov nedopustil, tvorila aj podstatu jeho odvolacích námietok.

K odvolacím námietkam obžalovaného založených na tvrdení, že on sám sa trestnej činnosti voči poškodeným nedopustil, ale naopak, práve oni spáchali úverové podvody voči bankám, treba zdôrazniť, že súd prvého stupňa posudzoval vinu obžalovaného na základe obžaloby Krajského prokurátora v Bratislave z 3. septembra 1997, č. k. Pv 56/97 rešpektujúc obžalovaciu zásadu vyjadrenú v ustanovení § 200 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 (teraz v § 278 ods. 1 Tr. por.), podľa ktorej trestné stíhanie pred súdmi je možné len na základe obžaloby podanej prokurátorom. Z tejto zásady vyplýva, že súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe. Teda v posudzovanej veci súd mohol posudzovať len otázku či obžalovaný D. V. svojim konaním popísaným v skutkovej vete obžalobného

návrhu naplnil pojmové znaky žalovaného trestného činu, resp. znaky niektorého iného trestného činu, keďže právnym posúdením skutku nie je súd viazaný.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, keď ho uznal za vinného pod bodom 1/ zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a pod bodmi 2/ až 4/ zo spáchania pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, a v tomto smere poukazuje v plnom rozsahu na dôvody napadnutého rozsudku.

Pre prípad stotožnenia sa odvolacieho súdu s výrokom o uznaní viny, obžalovaný prezentoval vo svojom odvolaní alternatívny návrh na uloženie trestu za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák. a to s poukazom na mimoriadne okolnosti prípadu spočívajúce v neúmernej dĺžke trestného konania a mimoriadne pomery páchatel'a, ktoré odôvodňoval svojim vekom a zlým zdravotným stavom.

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že otázkou neprimeranosti trvania trestného konania sa súd prvého stupňa explicitne v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal (str. 25-26 napadnutého rozsudku) a zaujal k nej konzekventné stanovisko, podľa ktorého pri rozhodovaní o uložení treste vzal do úvahy neprimeranú dĺžku trestného konania, čiastočne spôsobenú objektívnymi dôvodmi spočívajúcimi na strane konajúcich súdov. Krajský súd pritom vzal do úvahy aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo 7. marca 2014, č. 43478/10, ktorý na základe sťažnosti obžalovaného D. V. konštatoval neprimeranú dĺžku trestného konania v predmetnej trestnej veci.

Nad rámec argumentácie krajského súdu najvyšší súd zdôrazňuje, že pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 5, Trestný zákon umožňuje uloženie trestu odňatia slobody na 5 (päť) až 12 (dvanásť) rokov. Trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 5 (päť) rokov je teda trestom uloženým na samej spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby. S prihliadnutím na skutočnosť, že obžalovaný svojím konaním spôsobil škodu vo výške 142 960 000 Sk, ktorá suma predstavuje mnohonásobok sumy zodpovedajúcej podľa Trestného zákona škode veľkého rozsahu (pričom sa jedná o trest úhrnný a súhrnný vo vzťahu k rozsudku Okresného súdu v Trnave z 2. decembra 2014 sp. zn. 1 T 124/2006 a vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Bratislava I. z 3. júna 2009, sp. zn. 6 T 70/2009, ktorých výroky o trestoch boli zrušené), uložený trest sa javí ako trest primeraný a to aj z hľadiska už vyššie konštatovanej neprimeranej dĺžky trestného konania. Tento trest aj Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za dostatočne kompenzujúci ujmu obžalovaného súvisiacu so všetkými negatívnymi dopadmi neúmerne dlhého konania.

Obžalovaný D. V. bol v priebehu trestného konania vo výkone väzby od 2. februára 1993 do 2. novembra 1995, a pri rozhodovaní o výmere trestu berúc do úvahy všetky rozhodujúce a determinujúce okolnosti (najmä neprimeranú dĺžku trestného konania), bola aj táto skutočnosť pri ukladaní trestu v konečnom dôsledku zohľadnená.

S poukazom na závažnosť a rozsah trestnej činnosti obžalovaného, ale aj všetky vyššie uvedené benefity, na ktoré sa pri ukladaní trestu prihliadalo, najvyšší súd v súlade s právnym názorom súdu prvého stupňa, neukladal trest za použitia zmierňovacieho ustanovenia § 40 ods. 1 Tr. zák., pretože trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, je trest uložený na spodnej hranici zákonnej trestnej sadzby trestom minimálnym, z väčšej časti už vykonaný dobou strávenou vo väzbe, ktorá sa mu do uloženého trestu odňatia slobody započíta (§ 45 ods. 1 Tr. zák.).

Vyššie citovaný rozsudok Okresného súdu v Trnave bol vynesенý až 2. decembra 2014, teda až po vyhlásení napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, a keďže posudzované skutky spáchal obžalovaný pred vyhlásením tohto rozsudku, boli splnené zákonné podmienky na uloženie súhrnného trestu podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. aj vo vzťahu k tomuto rozsudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody najvyšší súd podľa § 258 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 259 ods. 3 Tr. por.,

pretože skutkový stav v napadnutom rozsudku bol správne získaný, obžalovanému podľa § 250 ods. 5 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov so zaradením pre jeho výkon do I. (prvej) nápravnovýchovnej skupiny (podľa § 39a ods. 3 Tr. zák.).

Podľa § 35 ods. 3 Tr. zák. odvolací súd zrušil vo výrokoch o trestoch trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I z 3. júna 2009, sp. zn. 6 T 70/2009 a rozsudok Okresného súdu v Trnave z 2. decembra 2014, sp. zn. 1 T 124/2006, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo na tieto výroky nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Záverom je potrebné uviesť, a to s prihliadnutím ku skutočnostiam rozvedeným zhora, že odvolacie námietky uplatnené obžalovaným boli posúdené ako neopodstatnené, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.